

Devánotizace

Začíná večer Tříkrálový. Mám zjištěno, že dnes zapadá slunce o šest minut později než o svátku svaté Lucie, která noci upije. Tak významné prodloužení slunečního svitu využívám, oblékám si svetr a jdu na balkon odstranit vánoční výzdobu. Čtyři blikající LED svíčky mi ale trochu sentimentálně připomínají, jak jsem je během Adventu postupně rozsvěcela, aby poutníci ve tmě našli místo, kde se svítí. Nikdo nepřišel. Tak mu dám ještě šanci dnes do půlnoci.

Venku už se zešeřilo a barevné koule, roztodivní andílci a řetězy putují spolu s umělým chvojíím do krabice. Zlaté jmelí, usychající větve a scvrklá nahnílá jablíčka končí v odpadcích. Ozdobenou větev na stole jsem nahradila živými květy. Vše uloženo, vytríděno, nachystáno na příští Vánoce. Snad se jich všichni dožijeme ve zdraví.

Nalévám si do sklenice jiskřící červené víno a tento pohár pozvedám směrem ke krabicím se zakonzervovanou idyloou. Tak: Na život...!

Z reproduktorů se line Händelův Mesiáš zpívaný hebrejsky. Je zvláštní, jak živé a nadšené mi přijdou hlasy zpívající chválu Bohu na výsostech. Jak štávnatě působí Halleluja v podání mně dosud neznámého pěveckého sboru. Hm, jestlipak to není tím vínem...?

Všude je zhasnuto. Jen na balkoně blikají čtyři elektrické svíčky. Dnes naposled.

Přemýšlím o sobě, o Vánocích, o všech kázáních, která jsem během Adventu vyslechla, o všech křesťanských článcích a biblických moudrostech přečtených za uplynulých pět týdnů. Jako bych si přehrávala v hlavě další desku, jejíž Halleluja se nese celou svou silou, celým mým srdcem a celou mou myslí ke chvále Nejvyššího.

Už je skoro půlnoc. Můj pohled opět zabloudí na krabice připravené k úschově. Chybí tam jen ta blikátka z balkonu. Poutníci zas nedorazili. Je mi za ně smutno – kdo ví, kde bloudí.

Do zklidněné a usebrané mysli se vkrádá vzpomínka na Vánoce před třiceti, čtyřiceti lety. Vždycky byly doprovázeny smutkem. O Vánocích mi zemřely obě babičky. O Vánocích se naši nejvíce hádali. O Vánocích zemřela máma. O Vánocích jsem bývala nejbolestněji zklamaná nejen z jejich pomíjivosti, ale především z dárků. Na co jsem vlastně čekala?

Dnes to vím. Čekala jsem na bílý kamínek, na němž bude napsáno mé jméno.

Jedinečný kamínek jsem nakonec přeci jen dostala. Stalo se to o Vánocích 1987. Daroval mi je ten, který má mé jméno nesmazatelně vyryto také ve svých dlaních. Od té doby, kdy jsem natáhla zcela prázdné ruce, abych si svůj bílý kamínek konečně vzala, jsem nezvratitelně šťastná. Od té doby jsem tak bohatá, že mohu kolem sebe rozdávat plnými hrstmi spoustu dárků. A stejně, jako můj Dárce, mám nevýslovnou radost, když si je někdo vezme a potěší se jimi.

Je půlnoc, večer Tříkrálový. Lampičky z balkonu se odebraly spát do své krabice. Kam šli spát poutníci, kteří nenašli ani o těchto Vánocích světlo, to věru nevím. Kéž nezabloudí, nezlomí si nohu na srázných cestách a kéž jim uprostřed tmy zabliká alespoň maličká hvězda naděje.

Delicie Nerková